

עמוד על גבע אחר צפה בעינים זרות
הקשב קול מקנאים: מה רב טובו! איך זכה!
והמדע והחזון הכי אינם אוצרות?
והשירה לא שקר? בוז-הבלי לא ברכה?

און שמעת, מסתתרת, בעלמה!
לקצוי-ארץ רחוקים לך הנגינות שלוחות.
מלים להן נכספת, אותן שתי בצמא.
רק למענך הן עפות, תועות בארבע רוחות.
עין אסיר צופיה במחשכי הלילות,
אם אל פלאך בלאט ככוכב דורך זמירי.
מסך לך מורם, תמונה נוצצה מאפלות —
נושם, חי הדבר, מבשר לך הכירי.
נפש כמהת שירה, כורזיה ארץ רביבים,
העינה רדי עמי, הטי נא את פדך;
עורים סביב, לא למענם נגהות וזיוים,
רק אותך ידעתי, באהבים אחדך.

